

2. KORINTHUSI LEVÉL 11-13.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál Korinthusiakhoz írt második levelének 11. fejezeténél!

A korinthusi gyülekezetben egyesek megkérdőjelezték Pál apostoli létjogosultságát. Olyan zsidó tanítókról volt szó, akik Pál háta mögött megpróbálták ráhelyezni az emberekre a törvényeskedés igáját. Ismervén Pált az Írásokból, tudjuk, hogy az ő szolgálatának fő hangsúlya éppen Isten kegyelme volt. Voltak azonban olyanok, akik nem tudták elviselni Pál kegyelemről szóló tanítását, így azon munkálkodtak, hogy Pál, mint apostol, hitelét veszítse az emberek előtt. Ezek a tanítók törvényeskedtek a gyülekezetben, és kijelentették, hogy addig valaki nem keresztény, amíg körül nem metélkedik, és meg nem tartja a mózesi törvényeket. Azt hirdették, hogy cselekedetek által van üdvösségünk. Pál elvetette ezt a tanítást. Ő azt hirdette, hogy kegyelemből, hit által van üdvösségünk - a Jézus Krisztusba vetett hit által. Egyesek tehát a korinthusi gyülekezetben saját pozíciójuk megerősítése érdekében arra törekedtek, hogy Pált a porba tiporják.

Ne feledjük, hogy Pál alapította ezt a gyülekezetet. Úttörőnek számított. Ő volt az, aki hajlandó volt elmenni Korinthusba - ebbe a nagyon bűnös és pogány városba -, hogy megossza az emberekkel Jézus Krisztust és az Ő evangéliumát, hogy a korinthusiak is megismerhessék Őt.

Ezek az emberek azonban, akik Pál lerombolására törekedtek, paraziták voltak. Pál után szivárogtak be a gyülekezetbe, és igyekeztek hasznot húzni abból a munkából, amelyet Pál már elvégzett, különféle terheket aggatva az emberekre. Ezek az emberek azt állították magukról, hogy ők az igazi zsidók, az igazi izraeliták, Pál azonban nem az.

Azokban az időkben a rabbik gyakran kiabáltak tanítványaikkal. Előfordult, hogy arcul ütötték a tanítványaikat, ha észrevették, hogy nem érti, amit mondani akartak. Úgy tűnik, hogy egyesek ezek az emberek közül, a tipikus rabbinikus szokásokat követték. Pál nemsokára kitér majd erre a kérdéskörre, amikor arról ír, hogy mi a különbség az ő szolgálata, illetve azoknak a szolgálata között, akik utána jöttek a korinthusi gyülekezetbe.

Mivel tehát egyesek a korinthusi gyülekezetben nagy sikerrel kérdőjelezték meg Pál szavahihetőségét, Pál úgy érzi, hogy helyre kell állítania a dolgokat. Milyen szomorú, hogy Pál ebbe a helyzetbe került! Kénytelen válaszolni azokra a vádakra, amelyekkel egyesek a személyét illeték. Pál tehát így kezdi az első versben:

1. *Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget,*

Pál esztelenségként utal arra, hogy azokkal a dolgokkal dicsekszik, amelyeket Krisztusért el kellett viselnie. Rákényszerült arra, hogy ezekkel a dolgokkal dicsekedjen, de egyáltalán nem tette ezt szívesen. Mégis ebben az esetben szükséges volt a dicsekvés, hiszen ezek a hamis tanítók úgy próbáltak előre jutni, hogy közben Pált sárral dobálták.

2. Korinthus 11:1. *Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget, sőt viseljetelek engem is.*

2. *Mert Isten féltő szeretetével féltelek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé.*

Akkortájt a házasságokat előre elrendezték. A szülők leültek - az egyiküknek volt egy gyönyörű lánya, a másikonak egy jóképű fia -, és elhatározták, hogy gyermekeik összeházasodnak. A házasságot először is az eljegyzés előzte meg, amely már a gyermekek 3-4 éves korában is megtörténhetett. Tehát két egymással barátságban lévő család akár a gyermekek pár éves korában is eldönthette, hogy a gyermekeik úgymond el vannak jegyezve egymásnak, hogy majd felnőtt korukban összeházasodjanak. Amikor a kislány és a kisfiú felnőttek, és elérkezett a házasság ideje, egy évvel az esküvőt megelőzően egy újabb időszak következett a kapcsolatukban, amikor már teljes mértékben elkötelezték magukat a másik mellett, mint ahogyan azt a házasságban tesszük. Amikor egy pár belépett ebbe az egyéves időszakba, az azt jelentette, hogy mindkét félnek nagyon komolyak voltak a szándékai. Ha ebben az időszakban mégis úgy döntöttek, hogy nem akarnak összeházasodni, akkor ahhoz, hogy ezt a kapcsolatot megszakítsák el kellett válniuk, annak ellenére, hogy még nem voltak összeházasodva. És ugye hozzá kell tennünk, hogy ha továbbra is együtt akartak maradni, akkor egy évvel később megtartották a menyegzőt, és csak a menyegzőt követően pecsételték meg házasságukat úgy, hogy egymással háltak.

Amikor Máriáról kiderült, hogy áldott állapotban van a Szent Lélektől, Mária és József már beléptek ebbe az egyéves időszakba, amely megelőzte a menyegzőt. Ezért jelentett mindez nagyon komoly gondot József számára.

Ez az időszak tehát egy évig tartott, és napjainkban nagyjából az eljegyzési időszaknak felel meg, melyben a felek már elkötelezték magukat egymás mellett, de még nem léptek

házasságra, kapcsolatukat még nem pecsételték meg. A zsidó szokások szerint a lakodalom hét napig tartott, és azt követte a frigy megpecsételése.

Pál tehát itt édesapaként szól: azt mondja, hogy „Eljegyeztelek titeket egy férfiúnak. Én vagyok a lelki értelemben vett édesapátok. Az én szolgálatom keresztül ismertétek meg Istent, ezért féltő szeretettel szeretlek benneteket, ahogy egy édesapa a gyermekeit. Úgy tekintek rátok, mint a saját gyermekeimre. Pál azt mondja a korinthusiaknak, hogy eljegyezte őket egy férfiúnak, Jézus Krisztusnak, és az a vágya, hogy tiszta szűzként állítsa őket Krisztus elé.

A zsidóknál az volt a szokás, hogy miután az újdonsült férj és feleség egymással háltak, és ezzel megpecsételték frigyüket, bizonyítékot kellett felmutatniuk, amellyel igazolták, hogy a feleség szűzként lépett be a házasságba. Az édesapa pedig éveken át őrizte ezt a bizonyítékot, hogy bármikor igazolni tudja, hogy az ő lánya szűzként lépett be a házasságba. Ez rendkívül fontos volt.

Emlékszem egyszer hallottam egy olyan esetről Izraelben, hogy egy lányt megölt a saját családja, mert még egyedülállóként szexuális kapcsolatot létesített egy fiatalemberrel, anélkül, hogy a felesége lett volna. Ezáltal nagy veszélybe került a család becsülete, a lánynak tehát meg kellett halnia. A régi szokások értelmében ez nagyon komoly dolognak számított.

Pál tehát azt mondja, hogy „Olyan vagyok, mintha az édesapátok lennék. Féltő szeretettel szeretlek titeket, és minden vágyam, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket Krisztus elé. Nem akarom, hogy ezek a hamis tanítók a hamis tanításaikkal megrontsanak benneteket. Nem akarom, hogy egy másik Jézust kezdjete el követni, hogy egy másik evangéliumot tegyete magatokévá. Én mindvégig arra törekedtem, hogy Jézus Krisztus tiszta evangéliumát hirdessem nektek, és hogy tisztának megőrizzelek benneteket.”

3. Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségőtől.

Az angolban pedig azt írja, hogy: attól az egyszerűségtől, amely Krisztusban van. Bizony nagyon nehéz megőrizni az evangélium egyszerűségét, mert mindig akadnak olyanok, akik szeretnék az üzenetet kicsit bonyolultabbá tenni. Hihetetlen milyen sokféle módon próbálták már a múltban is az emberek bonyolultabbá tenni az evangéliumot.

Emlékszem egyszer, amikor ellátogattam Jeruzsálembe, és ott álltam az Óvárosban éppen az egyik árussal beszélgetve, amikor egyszer csak egy nagy dübörgésre lettem figyelmes, és amikor megfordultam, azt láttam, hogy valaki hatalmas dübörgő léptekkel

közeledik. Hihetetlenül komolynak tűnt, félelmetesen és méltóságteljesen közeledett határozott léptekkel. Fekete palástja volt, nagy piros süveg volt a fején, és aranybotot tartott a kezében. Végigmasírozott Jeruzsálem szűk utcácskáján, miközben a botja folyamatosan kopogott a köveken. Azonban nem volt egyedül. Más férfiak is követték, ugyanolyan palástban, ugyanolyan szigorú, méltóságteljes arckifejezéssel, szinte egy emberként meneteltek a bot diktálta ritmus szerint. A templomba igyekeztek, hogy megtartsák a misét. Az árus pedig rámnézett, és csak annyit mondott: „Ott mennek a keresztények ma reggel is a templomba.” Bizony meglehetősen félelmetes és tekintélyt parancsoló emberek voltak, és csak meneteltek egymás mögött. Bennem is az fogalmazódott meg, hogy ha erről szólna a kereszténység, ez nekem sem kellene. Az ilyenek bonyolulttá teszik az egészet, és maguk is azt kommunikálják a világ felé, hogy csak ilyen bonyolult módon lehet Krisztus elé járulni.

Ezért írja Pál, hogy: „Isten féltő szeretetével féltelek benneteket. Szeretnék benneteket tiszta szűzként odaállítani Krisztus elé, és félek, hogy mások megfosztanak benneteket attól az egyszerűségtől, ami Krisztusban van.” Abban a pillanatban, amikor vallási rendszereket teremtünk, és hierarchiákat hozunk létre, eltávolodunk az egyszerűségtől. Azért tesszük ezt, mert mindenkinek meg akarjuk mutatni, hogy jobbak vagyunk másoknál, és például olyan palástot viselünk, amelyet senki más, hogy ezzel egyértelműen kommunikáljuk mindenki felé, hogy fölöttük állunk a hierarchiában. És persze szeretnénk, ha mindenki tudná, hogy milyen fontosak és istenfélők vagyunk. Tehát rendszereket és hierarchiát állítunk fel, és szépen lassan egyre távolabb kerülünk attól az egyszerűségtől, ami Krisztusban van.

Ó, mennyire szeretem az ovit! Nagyon szeretek beülni egy óvodai foglalkozásra, és csak hallgatni, ahogy a gyerekek Istenről beszélnek. Olyan egyszerű a hitük, és olyan egyszerű és nyílt a szeretetük. Habár lehet, hogy a teológiai tudásuk még nem tökéletes. Emlékszem az óvodában az első órán, amikor megszólalt a hangszóró, és egy hang hallatszott, amely azt mondta: „Figyelem, figyelem!”, az egyik kisgyerek felnézett, és azt kérdezte: „Most Isten szólt?” Nagyon szeretem azt az egyszerűséget, amit a gyerekekben találunk, és hálás vagyok azért, hogy Isten engem is egy egyszerű embernek teremtett. Nem vagyok túlon túl bonyolult.

Pál tehát féltette a korinthusi gyülekezetet, és aggódott amiatt, hogy egyesek mindenféle szabályokat helyeznek az ottani hívők vállára. Itt voltak ezek a csodálatos fiatal hívők Korinthusban, akik szerették Jézus Krisztust, Benne bíztak, Benne hittek, csak mentek előre Istennel, és akkor megjelentek ezek a hamis tanítók, akik különféle szabályokkal próbálták leterhelni őket. Megpróbálták őket megfosztani attól az egyszerűségtől, amely Krisztusban van.

4. Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más Lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.

Ami a más Jézust, más Lelket, más evangéliumot illeti, el kell mondanunk, hogy vannak olyanok, akik fogták a jól ismert kifejezéseket, de kissé átdefiniálták őket, hogy ezzel összezavarják az embereket, és megtévesszék őket. Példának okáért említhetnénk a mormonokat, akik szintén beszélnek Jézus Krisztusba vetett hitről. Ők is hiszik, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, hogy meghalt a bűneikért, hogy Jézus Krisztus a Megváltó. Első hallásra hajlamosak lennének azt mondani, hogy igen mi ugyanabban hiszünk, mint a mormonok. Csakhogy az a Jézus, akiben ők hisznek, állítólag Lucifer testvére.

Ezenkívül ők azt is hiszik, hogy amikor Isten a világ megváltásának tervén gondolkodott, egy tanácsot hívott össze, ahol Lucifer is megjelent, és előállt a saját megváltástervével. Majd a tanács előtt felszólalt a testvére, Jézus is, akinek szintén volt egy terve arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne megváltani a világot. Az Atya végül Jézus elképzelését támogatta, ennek hallatán azonban Lucifer annyira feldühödött, hogy onnantól kezdve azon igyekezett, hogy Jézus világmegváltó munkáját tönkretegye.

A mormonok ezt a történetet gyakran eljátsszák a templomukban az istentiszteleteiken egy színdarab formájában. Eljátsszák azt, hogy hogyan veszekedik Jézus és Lucifer a világ megváltásának terve miatt. A Biblia azonban nem erről a Jézusról beszél. Az a Jézus, akit a Biblia hirdet Isten egyszülött Fia. Láthatjuk tehát, hogy mások is megemlítik Jézus nevét, mint például a mormonok, a kérdés azonban az, hogy milyen Jézust emlegetnek ők.

Hasonlóképpen sokan emlegetik Istent is. De vajon az az Isten, akiről ők beszélnek, a Biblia Istene? Amikor te Istenről beszélsz Ádámra utalsz? Érdekes, hogy Brigham Young, aki szintén a mormon vallás neves képviselője volt, azt állította Ádámról, hogy ő az egyetlen isten, akivel nekünk dolgunk van, ő az aki teherbe ejtette Évát. Azt azért ezen a ponton mindenképpen el kell mondanom, hogy a mormonok napjainkban már tagadják Brigham Young Ádámisten elméletét. Ahhoz az elképzeléshez azonban mind a mai napig ragaszkodnak, hogy Jézus Lucifer testvére. A mormon vallás képviselői azonban nem tudatosítják, hogy amikor Brigham Young kijelentette azt, hogy Ádám isten, ő az alapvető mormon tanítások fényében vonta le ezt az következtetést. Hiszen mi a mormonok célja? Ha hűséges mormonként élsz, a mormon egyházba házasodsz, és mindvégig megmaradsz hűséges mormonnak, akkor te és a feleséged is egy napon istenekké váltok, és lesz egy saját bolygótok, amelyet majd betölthettek

utódaitokkal, belefoghattok ebbe a nagyszabású kísérletbe. Lesz tehát saját bolygótok, amelyet ti irányítotok, és amelyen ti lesztek az istenek, mi pedig - a többi kedves ember - a ti angyalaitok leszünk, és benneteket szolgálunk majd, és gondoskodunk arról, hogy minden a lehető legnagyobb rendben történjen. A mormonok tehát azt tanítják, hogy egy napon istenekké válhatunk.

De vizsgáljuk csak meg, hogy mindezek alapján Brigam Young hogyan juthatott arra az elképzelésre, hogy Ádám is egy isten. Úgy, hogy Brigam Young azt mondta, hogy mi okunk van azt feltételezni, hogy Ádámmal és Évával kezdődött minden? Mi van akkor, ha Ádám is egy hűséges mormon volt valahol egy másik bolygón, de aztán eljött az egyik feleségével, Évával, és elkezdtek benépesíteni a földet. Brigam Young tehát fogta a mormonok tanítását és hátr lépett egy lépést, nem előre, és így erre a következtetésre jutott. Nagyon érdekes, mert a mormonok vérlázítónak találják azt a gondolatot, hogy Ádám egy isten, pedig a saját tanításuk alapján lehet erre a következtetésre jutni, hiszen a mormonok tanítása szerint minden hűséges mormon egy napon istenné válik.

Nekem úgy rémlik, hogy már korábban is előállt valaki ezzel az elképzeléssel, másoknak is mondták már ezt jó pár évvel ezelőtt, hogy olyanokká válhatnak, mint Isten - ha esznek a tiltott fa gyümölcséből.

A hamis tanítók tehát szépen, óvatosan megpróbálták félrevezetni Isten gyermekeit, és megfosztani őket attól az egyszerűségtől, amellyel Krisztusban rendelkeztek. Az ötös versben Pál ezt írja:

5. Pedig úgy gondolom, hogy semmivel sem vagyok alábbvaló a legfőbb apostoloknál.

Egyesek ugye azzal vádolták Pált, hogy szálnalmas a beszéde, és hogy egy alávaló, szálnalmas valaki.

Pál tehát azt mondja a hatos versben: *Ha iskolázatlan vagyok is az ékesszólásban, az ismeretben nem, különben is nyíltan álltunk előttetek minden tekintetben.*

Pál tehát azt mondja, hogy nekem nincs rejtegetnivalóm, nem is próbáltam semmit rejtegetni előletek, nem próbáltam alakoskodni, kétszínűsködni.

7: Vagy talán bűnt követtem el, amikor megaláztam önmagam, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdettem nektek az Isten evangéliumát?

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy nem úgy jött közéjük, mint egy kapitány, aki mindenkinek csak parancsolgat, és aki mindenkit lenyűgöz az ékesszólásával. Pál azt mondja: „Én szolgálóként jöttem közétek. És mindezt tudatosan tettem, nem magasztaltam fel önmagam közöttetek. Vagy talán bűnt követtem el, mikor megaláztam magamat, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdettem nektek az Isten evangéliumát?”

Tudnunk kell, hogy amikor Pál Korinthusban szolgált, nem fogadott el adományokat a gyülekezet tagjaitól, nem engedte, hogy a gyülekezet támogassa őt anyagilag. Pált azidőtájt a filippi gyülekezet támogatta, az ottani hívők küldtek Pálnak adományokat. Amikor pedig pénzre volt szüksége, munkába állt, és sátrakat készített, hogy szükségleteiről gondoskodjon. Pál tehát azt próbálja megértetni a korinthusiakkal, hogy csak azért, mert nem fogadott el tőlük pénzt, az nem jelenti azt, hogy arra törekedett, hogy becsapja őket, azokkal az emberekkel ellentétben, akik Pált rágalmazták a korinthusi gyülekezetben. Ők bizony arra törekedtek, hogy kiszipolyozzák a korinthusi hívőket, és anyagi hasznot húzzanak belőlük. Ezek az emberek tehát egyrészt kizsákmányolták a gyülekezetet, mindeközben pedig még Pált rágalmazták. A nyolcas versben ezt mondja Pál:

8. Más gyülekezeteket fosztottam ki, amikor támogatást fogadtam el tőlük a nálatok végzendő szolgálatra.

Persze Pál ezt nem szó szerint érti, hanem arról van itt szó, hogy más gyülekezetek támogatták adományaikkal, amikor Korinthusban szolgált.

9. Amikor pedig nálatok voltam, és hiányt szenvedtem, nem terheltem meg senkit, mert hiányomat a Macedóniából jött testvérek pótolták, és attól, hogy én terhetekre legyek, minden tekintetben tartózkodtam, és tartózkodni fogok.

10. A Krisztus bennem levő igazságára mondom, hogy ettől a dicsekvésemtől Akhája vidékén sem fognak megfosztani.

Pál itt arról beszél, hogy a korinthusiak egyszerűen nem mondhatják azt, hogy úgy érkezett Korinthusba, hogy megpróbált bennük lelkiismeret-furdalást támasztani, és ezáltal arra

indítani őket, hogy szorult helyzetében segítsenek neki. Nem mondhatják, hogy azért ment Korinthusba, hogy kifossa az ottani hívőket, és hasznot húzzon belőlük, hiszen semmiféle támogatást nem fogadott el tőlük.

11. Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten jól tudja azt!

12. De amit teszek, azt ezután is tenni fogom, hogy elvegyem a lehetőséget azoktól, akik arra keresnek alkalmat, hogy amivel dicsekednek, abban olyanoknak bizonyuljanak, mint mi.

Más szóval Pál azt mondja, hogy: „Tettem, amit tennem kellett, és most szeretném látni azokat, akik ellenem vannak, hogy megteszik-e ugyanezt. Valóban olyan menő apostolok-e, mint ahogyan azt állítják? Akkor tegyék ők is azt, amit én tettem. Ők se fogadjanak el tőletek semmit, ahogy én sem fogadtam el. És akkor majd meglátjuk mennyi időt hajlandók még közöttetek eltölteni úgy, hogy ti nem támogatjátok őket. Akkor majd megmutatkozik, hogy igaz szeretettel szeretnek-e benneteket. Ez majd akkor válik nyilvánvalóvá, amikor már nem támogatjátok őket.”

13. Mert az ilyenek álapostolok, csaló munkások, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat.

14. Nem is csoda, mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát.

15. Nem meglepő tehát, hogy szolgálói is az igazság szolgálóinak adják ki magukat; de a végük cselekedeteikhez méltó lesz.

Jönnek tehát ezek az emberek, és olyan istenfélőnek, olyan lelkinek tettetik magukat.

Pál tehát azt írja, hogy ezek az emberek álapostolok, csaló munkások. De ez nem csoda, hiszen maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát.

16. Megint csak azt mondom, senki se tartson esztelennek, ha pedig mégis annak gondoltok, akkor esztelenként is fogadjatok el, hogy egy kissé én is dicsekedhessem.

Mintha Pál azt mondaná: ti kényszerítettetek ebbe a helyzetbe, rákényszerítettetek arra, hogy dicsekedjem, úgyszólván most azt teszem.

17. *Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte esztelenül, a dicsekedésnek ezzel a merészségével.*

18. *Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok.*

19. *Hiszen ti okosak vagytok,*

Pál most megfogta őket. Azt mondja nekik: „Nagyon okosak vagytok. Pedig ezek az emberek megtévesztettek benneteket, és ti mégis olyan okosnak tartjátok magatokat.

19. *Hiszen ti okosak vagytok, és szívesen eltűritek az eszteleneket:*

20. *mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki élősködik rajtatok, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket.*

Azt mondja nekik Pál, hogy: „Ti ezt eltűritek, vagyis benneteket nagyon sikeresen megtévesztettek.

21. *Szégyenkezve szólok, minthogy ehhez mi gyengék voltunk. De ha valaki merész valamiben, esztelenül szólok, merész vagyok én is.*

„Ha ezek az emberek merészek, akkor most én is merészen fogok szólni” - mondja Pál.

22. *Héberek ők? Én is. Izráeliták? Én is. Ábrahám utódai? Én is.*

23. *Krisztus szolgálói? Esztelenül szólok: én még inkább, hiszen többet fáradtam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben.*

24. *Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján,*

25. *háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain.*

26. *Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között,*

27. *fáradzásban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.*

28. *Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.*

29. *Ki erőtlén, hogy veled együtt ne volnék én is erőtlén? Ki botránkozik meg, hogy ne égnék én is?*

30. *Ha dicsekednem kell, gyengeségeimmel fogok dicsekedni.*

31. *Az Úr Jézus Istene és Atyja, aki áldott örökké, tudja, hogy nem hazudok.*

32. *Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy elfogjanak engem.*

33. *Ablakon át kosárban eresztettek le a falon, és megmenekültem a kezéből.*

Már ebből a felsorolásból is láthatjuk, hogy az Apostolok Cselekedetei nem számol be mindenről teljes részletességgel. Pál ezt a levelet a korinthusiaknak Efezusból írta, abban az időszakban, amelyet az Apcsel 19. része ölel fel. Az Apcsel olvasva viszont azt látjuk, hogy a 19. fejezetet megelőző részek alapján a felsorolt megpróbáltatások közül mindössze három történt meg Pállal. Pedig az itt található lista alapján Pálnak sokkal több megpróbáltatásban volt része, mint amit az Apcsel-ben lejegyeztek. Látjuk tehát, hogy az Apostolok Cselekedetei semmiképpen sem élt a teljesség igényével, inkább csak kiemel bizonyos momentumokat.

Pál tehát itt a korinthusiakhoz írt második levelében egy kicsit többet elárul azokról a dolgokról, amelyeken keresztülment. A megkövezéséről az Apcsel is beszámol - Lisztrában például. Gondoljunk csak bele, min ment keresztül ez az ember, hogy eljuttassa és megoszthassa az evangéliumot olyanokkal, akik azt még soha nem hallották. Nagyon szeretem Pált, ő lesz az első ember, akit megkeresek a mennyben. Nem azt tervezem, hogy majd odarohanok hozzá, és bemutatkozom neki, hanem megkeresem, és csak ott állok majd a közelében hallgatva amit mond. Nagyon szeretnék már vele találkozni, mert ő az egyik példaképem. Bár azért én még nagyon-nagyon messze vagyok Páltól. Nem lehet bennünket egy lapon említeni.

Milyen odaszánt volt Pál! És most az őt sárral dobáló hamis tanítók miatt rákényszerült arra, hogy mindezeket a dolgokat megossza másokkal. De ha nem kényszerült volna rá, lehet, hogy soha nem értesültünk volna minderről. De Pál mintegy azt mondja ezeknek a hamis tanítóknak: „Ha már erről van szó, akkor én fél kézzel megverlek mindannyiukat ezen a területen, hiszen nézzétek mennyit szenvedtem!”

2 Korinthusus 12.1. *Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira.*

2. Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik évig.

Hallottam már olyan tanítókat, akik ezt úgy magyarázták, hogy Pálnak egy testen kívüli megtapasztalásban volt része. Erre csak azt tudom mondani, hogy érdekes, hogy ezek a tanítók ezt teljes bizonyossággal állítják, mikor maga Pál is azt mondja, hogy nem tudja, hogy testben-e, vagy testen kívül volt-e, csak az Isten tudja. Pedig Pál volt az, aki ezt megtapasztalta.

Ha visszamegyünk az időben 14 évet, abban az időszakban találjuk magunkat, amikor Pált Lisztrában megkövezték. Elképzelhető, hogy Pál itt arról számol be, amit a megkövezése során tapasztalt. Emlékezzünk csak vissza, hogy Lisztrában megkövezték Pált, azután kivonszolták a városon kívülre, azt gondolván, hogy meghalt. Azok, akik megkövezték, már épp hazafelé tartottak, hiszen biztosak voltak abban, hogy Pál meghalt. A barátai pedig ott álltak körülötte, és siratták. És akkor Pál egyszer csak kinyitotta a szemét, szépen felszedelőzködött, és azt mondta: „Hát akkor menjünk vissza, és hirdessük tovább az evangéliumot.” A többiek pedig csak néztek rá, és azt gondolták, hogy megőrült.

Természetesen az is lehetséges, hogy Pált valóban halálra kövezték, hogy tényleg meghalt, és a lelke felment a mennybe. Elképzelhető tehát, hogy ebben az igerészben, a 2 Korinthus 12-ben, Pál arról ír, ami az akkori megkövezése napján történt vele, amelyre hozzávetőlegesen 14 évvel korábban került sor.

Pál tehát azt mondja: „Ismertem egy embert 14 évvel ezelőtt, aki elragadtatott a harmadik évig, de nem tudom, hogy a testben-e vagy a testen kívül.” Pál ezzel azt akarja mondani, hogy: „Nem tudom, hogy éltem-e vagy halott voltam akkor. Szerintem az is elképzelhető, hogy meghaltam, és egy testen kívüli megtapasztalásom volt. Nem tudom. Azt tudom csak, hogy a lelkem a mennyben volt. Azt nem tudom, hogy valóban meghaltam-e vagy életben voltam. Azt azonban tudom, hogy a lelkem a mennyben volt.” Ez nagyon érdekes. Érdekes, hogy Pál nem tudja megmondani, hogy életben volt-e, vagy halott volt, csak annyit tud, hogy a lelke a mennyben volt.

Azt mondja a 4-es versben: *elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédekot hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.*

Mindez azt mutatja, hogy haláluk pillanatában a hívők lelke a mennybe kerül. Hangsúlyozom tehát még egyszer, hogy mit mond Pál. Azt mondja, hogy: „*Testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -*, de ez az ember elragadtatott a harmadik éjig.”

Pál tehát azt mondja, csak azt tudja, hogy ott volt a lelke a mennyben Istennél. És utána hozzáteszi, hogy elragadtatott a paradicsomba. Emlékezzünk csak mit mondott Jézus az egyik latornak a kereszten: *még ma velem leszel a paradicsomban*.

És még egyszer nézzük meg a 4-es vers második felét: *és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott - írja Pál -, amelyeket nem szabad embernek elmondania*.

Vagyis szó szerint bűncselekményt követne el az, aki ezt elmondaná. Pál azt mondja, hogy nincsen szó arra, amit ő akkor átélt.

Olvastam egyszer egy vak kislányról, akinek volt esélye arra, hogy láthasson, ezért egy kiváló orvos operációk sorozatát végezte el rajta. Végül, amikor elérkezett a kötés eltávolításának ideje, a kötést nagyon lassan és óvatosan távolították el, hogy a szemideget ne érhesse egyszerre túl sok fény. Végül, amikor az utolsó kötést is eltávolították, és a kislány ott ült édesanyja ölében, életében először látta anyukája arcát, az orvosok arcát. Körülnézett, aztán felkelt, odasétált az ablakhoz, és az ablakon át látta a zöldellő füvet, a kéklő eget, a virágokat, a fákat, és a gyerekeket, amint játszanak. Erre a kislány keserves sírásra fakadt, visszaroht az anyukájához és ott zokogott az ölében. Az anyuka pedig rémülten kérdezte, hogy: „Mi a baj kislányom?” Ő pedig csak annyit mondott: „Ó, Mami, miért nem mondtad, hogy ez ennyire gyönyörű?” „Csillagom, én megpróbáltam, de nagyon nehéz mindezt szavakba önteni. Például a színeket szavakba foglalni, vagy a felhőket leírni, vagy a kék eget. De azért megtettem a tőlem telhetőt.”

Úgy vélem, hogy a mennyben, amikor odamegyünk Pálhoz, mi is azt mondjuk majd neki: Pál, miért nem mondtad, hogy ilyen gyönyörű a menny? Pál pedig majd azt válaszolja, hogy: „De mondtam. Mondtam, hogy szépségét nem lehet szavakba önteni. És vétek lenne megpróbálni.”

Tudod, amikor egy hívőt gyászolunk, azért siratjuk, mert nem igazán értjük milyen a menny. Arra gondolunk, hogy milyen szörnyű, hogy ilyen korán meghalt, hiszen előtte volt még ez egész élet. Ó, de hát még milyen fiatal volt, micsoda tragédia! Én pedig azt mondom: micsoda áldás, hogy nem kellett végigmennie ezen a nehézségekkel teli életen. Ha igazán megértenénk, hogy milyen a menny, és mennyire dicsőséges, akkor nem az elhunytat

siratnánk, hanem saját magunkat, mégpedig azért, mert nekünk még itt kell élnünk ebben a világban. Őket azonban, akik a mennyben vannak, ostobaság lenne siratnunk.

Pál tehát azt mondja a 4-es versben: *elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.*

5. *Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem.*

6. *Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall;*

Pál tehát azt mondja: „Nem akarom, hogy piedesztáléra emeljeteek engem, és egy nagy valakinek tartsatok. Ne gondoljátok, hogy azért, mert Isten ilyeneket tett az életemben, attól én most már különleges vagyok.” Pál tehát nem azért osztja meg mindezeket a dolgokat a korinthusiakkal, hogy felmagasztalja magát előttük, hanem azért, mert kénytelen megvédeni saját álláspontját azokkal szemben, akik az általa hirdetett igazságot megkérdőjelezték. Egyedül emiatt osztotta meg mindezeket a korinthusiakkal. Nem dicsekvésből, hanem azért, mert az igazság került veszélybe. Később Pál hozzáteszi a 9-es versben, hogy: „Megmondom, hogy mivel dicsekszem: *az erőtlenségeimmel dicsekszem én.*”

Térjünk vissza ismét a 6-os vershez: *Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall;*

7. *még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.*

Pál tehát azt mondja, hogy egy tövis adatott a testébe. A görög eredetiben szereplő kifejezés magyar megfelelője egy pózna vagy egy sátorrúd lenne. Amikor a vándornépek letáboroztak egy adott helyen, és felverték sátraikat, érdekes módon ez az asszonyok feladata volt, a férfiak nem is tudták, hogyan kell felverni a sátrat. A sátorbontás is az asszonyok feladata volt, és ők voltak azok, akik vitték a sátrat, amikor a férfi jónak látta, hogy továbbinduljanak. Ez utóbbit a férfi döntötte el, ez az ő feladata volt. A férfi határozta meg azt is, hogy hol verjék fel a sátrat. Kint a pusztában gyakran nagyon erős szél fújt, ezért sátorpóznákra volt szükség, amelyekkel jól a földhöz erősítették a sátrakat, hogy ne vigye el őket a szél.

Pál itt azt mondja, hogy egy pózna volt a testében. Tehát nem egy tövis, ami csak egy kicsi fájdalmat okoz, hanem egy cölöp. Valami nagyon komoly dologról lehetett szó.

Vegyük észre, hogy Pál nagyon érdekesen fogalmaz. Azt mondja, hogy „tövis adatott a testembe”. Ezt akkor Pál még nem tudta biztosan. De amikor imádkozott, és kérte Istent, hogy vegye el, rádöbbsen arra, hogy ez a tövis úgy adatott neki. Azt is le kell szögeznünk, hogy az Ige, tehát maga Pál, nem árulja el nekünk, hogy ez a neki adatott tövis mit is jelent pontosan. Úgy gondolom, hogy az Ige szándékosan nem árulja ezt el nekünk. Természetesen találgatni lehet, és léteznek is erre vonatkozóan különféle elképzelések. Egyesek szerint valamiféle Ázsiában honos betegsége lehetett, ami miatt Pál nagyon szörnyű látványt nyújtott, mások szerint pedig mocsárláza volt, annak is egy különleges, Ázsiára jellemző formája, amely egy időre teljesen levette Pált a lábáról, és amely elmúltával állandó migrénes fejfájások gyötörték. Pál tövisére nézve tehát számos elképzelés létezik, az igazság azonban az, hogy nem tudhatjuk pontosan, mert az Ige nem árulja el nekünk.

És én úgy vélem, hogy ha az Ige hallgatásba burkolózik valamivel kapcsolatban, akkor jobb, ha mi is azt tesszük. Hiszem, hogy Isten szándékosan nem hozza tudomásunkra, hogy mit is jelent ez a tövis, amely Pál testébe adatott. Mert így mindegyikünk, akinek bármiféle tövis adatott, nagyon is át tudja érezni Pál helyzetét. Ha tudnánk, hogy konkrétan milyen tövisről van szó, önkéntelenül is azt gondolnánk, hogy a mi helyzetünk más, a kettőnek semmi köze egymáshoz. Esetleg úgy vélekedhetnénk, hogy Pál esete teljesen más, ott Isten ezt meg ezt tette, de ez ránk nem vonatkozik. De így, hogy nem tudjuk pontosan milyen tövis adatott Pál testébe, mindannyian, akik valamiféle tövissel küszködünk, bele tudjuk képzelni magunkat Pál helyzetébe.

Pál tehát azt írja, hogy egy tövis adatott a testébe, a Sátán angyala, hogy gyötörje őt, hogy el ne bizakodjon. Pál felismeri azt, hogy ez a tövis úgy adatott neki, és hogy ezzel Istennek volt valami célja. Isten megengedte ezt az életében. A 8-as versben azt írja Pál:

8. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. – a tövisre utalva.

Vegyük észre, hogy az Urat kéri, hogy vegye el azt a tövist, ami Istentől adatott neki.

9. De ő (vagyis Isten) ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Pál tehát a Lélek által teljesen másképpen tudott már tekinteni erre a tövisre a testében. Eleinte azért imádkozott, hogy Isten szabadítsa őt meg tőle. Később azonban már nem ezért imádkozott, és azt tudja mondani a 9-es vers második felében:

9. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem,

Tehát már dicsekedni tud ezzel a tövissel.

Pál tehát azt mondja a 9-es vers második felében: *Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.*

Majd hozzáteszi a 10-es versben: *Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.*

Miért? Mert Isten erejét tapasztalhatta meg általa. Pál tehát a végén már így tekintett arra a tövisre, ami a testébe adatott. Istentől nem azt a választ kapta imájában, amire számított. Isten mindenkinek felett való, nem kötelessége megválaszolni az én imáimat. Isten nem egy szellem a palackban, és nem is aranyhal, amely teljesíti három kívánságomat. Isten nem azért van, hogy rábólintson az én követeléseimre. Nem én irányítom a világegyetem működését, és ha egy kicsit is bölcs vagyok, arra sem törekszem majd, hogy saját életemet irányítsam. Inkább Istenre bízom az életemet, és arra kérem, hogy Ő vezessen, Ő mutasson utat. Ostoba ember az, aki Istent próbálja irányítani, és azt követeli Tőle, hogy hajtsa fejét az ő akarata és követelései előtt. Honnan is tudhatnám én, hogy mit kellene tenni? Ugyan mennyit értek én abból, ami körülöttem történik? Hiszen emberként a teljes képnek mindössze elenyésző százalékát láthatom.

Bizony volt már példa az életemben arra, hogy rosszul mértem fel egy helyzetet, mert nem ismertem a teljes igazságot. Majd amikor később kiderült a teljes igazság, nagyon szégyelltem magam. Itt vagyok tehát én a véges értelmekkel és igencsak szűkös információkkal, de azért mégiscsak azt mondom Istennek: „Istenem azt szeretném, ha ezt meg ezt meg ezt tennéd, és ha azt akarod, hogy továbbra is szolgáljalak Téged, akkor melegen ajánlom, hogy mindezeket tedd is meg. Mert, ha nem teszed meg, akkor többé nem hiszek benned.” Próbáljuk Istent mintegy sarokba szorítani, és rákényszeríteni a saját akaratunkat.

Pál imádkozott Istenhez a tövissel kapcsolatban, amely a testébe adatott. Isten pedig válaszolt az imájára. Hozzá kell tennünk, hogy Pál nem azt a választ kapta Istentől, amiért imádkozott. És ez gyakran van így. Isten nem mindig adja meg nekünk azt, amit kérünk Tőle, azért mert valami jobbat tartogat a számunkra. És mi jobbat tartogatott Isten Pál számára? Egy mélyebb kinyilatkoztatást Istentől. Isten azt mondja Pálnak: „Pál, teljesen mindegy, hogy min mész keresztül, az Én kegyelmem elég neked, Én átviszlek mindenre. Elég neked az Én kegyelmem, mert az Én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Istennek ez a kinyilatkoztatása megváltoztatta Pál hozzáállását a tövishez a testében. Pál nem kezdett el panaszkodni, nem kezdte el tovább kérlelni az Urat, hogy szabadítsa meg őt ettől a tövistől, hanem elhatározta, hogy dicsekedni fog vele, mert felismerte, hogy a tövis által még mélyebb kapcsolatba kerülhet Istennel, és még inkább megtapasztalhatja Isten hatalmát az életében, úgy, ahogy arra a korábbiakban még nem volt példa. Pál tehát azt mondja: „Ez a tövis a Sátán angyala, amely gyötör engem, de Isten ezt a tövist eszközként használja az életemben, hogy még nagyobb mértékben megtapasztalhassam a hatalmát, ahogy munkálkodik az életemben. Ezért most már dicsekszem ezzel a tövissel. Dicsekszem az erőtlenségeimmel, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” Pálnak tehát megváltozott a hozzáállása, ahogy a tövissel kapcsolatban imádkozott.

Sokszor pont ez a legcsodálatosabb válasz az imánkra, és ez az imádság eredménye. Isten gyakran nem úgy válaszol az imánkra, hogy kiragad bennünket szorult helyzetünkből, hanem úgy, hogy hűségesen átvisz bennünket azon a helyzeten, és mi győzedelmeskedünk. Hatalmas bizonyágtétel az, amikor Istennel megyek át a megpróbáltatásokon úgy, hogy közben végig a győzelmet ünneplem a szívemben. Hatalmasabb bizonyágtétel ez, mint az, amikor Istent esetleg arra kényszerítem, hogy jöjjön, és ragadjon ki engem ebből a helyzetből, és mentsen meg.

11. *Eszteleonné lettem – írja Pál: ti kényszerítettetek rá. Nektek kellett volna ugyanis engem ajánlanotok, hiszen semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is.*

Ez nagyon érdekes. Pál tehát azt mondja, hogy „*semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is.*”

Bárcsak mi is felismernénk ezt. Mindannyian senkik vagyunk, és bizony veszélyes vizekre evezünk abban a pillanatban, amikor önmagunkat elkezdjük valakinek tartani. Isten

Pálnak is azt mondja: „Elég neked az én kegyelmem.” Mindaz, amit Isten tesz értünk, az Ő kegyelméből fakad, és nem azért teszi, mert mi azt megérdemeljük. Isten mindent azért tesz, mert szeret bennünket, és mert Ő jó. Egyikünk sem érdemli meg az Ő kegyelmét. Így viszont mindannyian megtapasztalhatjuk azt, mert mi ugyan nem érdemeljük meg, de nem is azért kapjuk, mert megérdemeljük.

12. Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, csodákban és isteni erőkből nyilvánultak meg közöttetek.

Pál itt kijelenti, hogy az apostolság egyik jele a csodák ajándéka. Pál jeleket, csodákat és isteni erőt említ. Abban az időben ezek az apostolok ismertetőjelei voltak. Többek között ezek alapján ismerték fel, hogy valaki apostol-e vagy sem.

13. Mert mi az, amiben a többi gyülekezethez képest hátrányba kerültetek, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!

Pál azt mondja, hogy csak egyben különbözik a korinthusi gyülekezet: abban, hogy nem támogatták Pált. Pál nem akarta, hogy a korinthusiak támogassák.

14. Íme, most kész vagyok harmadszor is elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket magatokat kereslek.

Ez csodálatos. Pál tehát azt mondja nekik, hogy: „Nem azért vagyok itt, mert szeretnék rajtatok meggazdagodni, hanem azért, mert szeretlek benneteket. Nem az értéktárgyaitokra vágyok, hanem rátok. Engem ti érdekeltek.

14-es vers második fele: *Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.*

Édesapaként tehát nekem kéne gyűjtögetnem a gyermekeimnek. Az a helyes, ha a gyermekeim örökölnek utánam. Nem pedig fordítva. A gyermekeim is jól ismerik ezt az ígérést,

és nagy előszeretettel alkalmazzák is ezt a gyakorlatban. Néha jönnek, és a segítségemet kérik, és én ezt nagyon szeretem.

15. *Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom a ti lelketekért.*

Pálnak egészen csodálatos a hozzáállása, majd így folytatja: *Ha én titeket ennyire szeretlek, ti kevésbé szerettek engem?*

16. *Ám legyen: én nem voltam terhetekre, de ravasz ember lévén, csellel fogtalak meg titeket.*

17. *Vagy valamelyik küldöttem révén csaltalak meg titeket?*

18. *Megkértem Tituszt, és vele együtt küldtem el azt a testvért is. Csak nem Titusz csalt meg titeket? Nem ugyanazon Lélek szerint jártunk? Nem ugyanazokon a nyomokon?*

19. *Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épüléseitekre.*

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, hogy vegyék észre, hogy mindent a korinthusiak épülésére tesznek. Létezik egy nagyon fontos alapelv a szolgálattal kapcsolatban, amit azonban sokan nem tudatosítanak. Sokan jönnek ide Costa Mesába, a Golgotába, a világ minden tájáról, hogy a Golgota gyülekezet titkát megfejtsék. Látni akarják, hogy mi a gyülekezetünk titka, hogy utána hazatérhessenek, és ugyanazt megvalósíthassák otthon is. Ezért ellátogatnak hozzánk néhány gyülekezeti alkalomra, utána megkérdezik a segédlelkipásztort, hogy mi ennek a gyülekezetnek a titka. Erre ő azt válaszolja, hogy igazából nincs ennek semmi nagy titka. Erre unszolni kezdik, hogy: „De azért mondd el! Nekünk igazán elmondhatod.”

Egy alapelv azonban mégiscsak létezik. Sokan ezzel nincsenek tisztában, de Pál is megemlíti itt. Sok szolgálat létezésének célja az, hogy őt szolgálják. Például sok rádióállomás is azért létezik szolgálatként, hogy őt szolgálják, és mindig bejelentik, hogy ezt a szolgálatot Isten népének támogatásából tartják fenn, és ha a hallgatók nem támogatják őket kellőképpen, akkor nem tudnak adásban maradni. Mindig feltárják a hallgatók előtt minden szükségletüket, és megpróbálják őket arra indítani, hogy töltsék be azokat. Úgy tűnik, mintha csak azért léteznének, hogy az emberek feléjük szolgáljanak.

Pál szolgálata azonban nem erről szólt. Az ő egyedüli célja az volt, hogy az embereket szolgálja. Ő nem akart semmit elvenni tőlük, hanem inkább adni akart nekik. Mi is erre az

alapelve építjük a Golgota gyülekezetet. Adni szeretnénk az embereknek, szolgálni szeretnénk őket. Nem azt akarjuk, hogy ők szolgáljanak bennünket. Ezért van az, hogy soha senkit nem szólítunk fel arra, hogy adakozzon. Azok számára, akik ezt szeretnék megtenni, természetesen lehetőséget biztosítunk. Annyit mondunk, hogy a jobb oldalon találjátok a tizeddobozt, ahova bedobhatjátok adományotokat, de azt nem tesszük hozzá, hogy ne legyetek szűkmarkúak, adjatok teljes szívetekből. Ezt mi nem tesszük. A lehetőséget megadjuk, ha örömmel tudsz adni, tiszta szívvel, akkor szívesen vesszük az adományokat, ha nem, akkor inkább ne adakozz, nem származik belőle semmi hátrányod. Számunkra ez nagyon fontos, mert mi nem azért vagyunk itt, hogy bennünket szolgáljanak, hanem azért, hogy mi szolgáljuk az embereket. Nem azért vagyunk itt, hogy kapjunk, hanem azért, hogy adjunk. Ez az alapelv húzódik meg a szolgálatunk háttérében. Ezt az alapelvet Páltól vettük át. Pálhoz hasonlóan mi is arra törekszünk, hogy építsük az embereket.

Pál így folytatja a 20-as versben: *Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak talállak titeket, mint szeretnék, és ti is olyannak találtok engem, amilyenek nem szeretnétek. Félek, hogy viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmazás, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás lesz közöttetek,*

21. *úgyhogy amikor odamegyek, ismét megaláz engem az én Istenem nálatok, és megsíratok sokakat azok közül, akik korábban vétkeztek, és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek.*

Pál tehát azt mondja, hogy félek attól, hogy amikor meglátogatlak benneteket, azt találok majd, hogy nem állt még helyre a helyzet, és akkor megsíratok majd sokakat azok közül, akik nem tértek még meg bűnükből, és Isten ezért eltörlí őket a föld színéről. Egyesek úgy járnak majd, mint Anániás és Szafira az Apcsel 5-ben, akikre lesújtott Isten, és meghaltak. Pál tehát figyelmezteti egyes korinthusiakat is, hogy bánják meg bűneiket, különben elképzelhető, hogy hamarosan sor kerül a temetésükre. Mert Isten Lelkének hatalma, amely Pál életében és szolgálatában munkálkodik, esetleg nagyon keményen is megnyilvánul a korinthusiak körében, és egyesek meghalnak.

Néhány évvel ezelőtt megkeresett bennünket valaki egy másik gyülekezetből, és arra kértek engem, hogy vegyem át azt a gyülekezetet és legyek ott a pásztor. Bevallom nem igazán akartuk ezt megtenni. Egy nagy gyülekezetéről volt szó. A gyülekezet lelkipásztora, aki a gyülekezetet alapította, erkölcstelen dolgokba keveredett, így el kellett hagynia a gyülekezetet,

az embereket pedig ez természetesen nagyon megrázta. Arra kértek tehát, hogy vegyem át ezt a gyülekezetet, és próbáljam meg újra talpra állítani. Végül elmentünk, és beszéltünk a gyülekezet előtt. Más pásztorok is ellátogattak a gyülekezetbe, és ők is kiálltak a gyülekezet elé, és végül a gyülekezetnek kellett szavaznia azzal kapcsolatban, hogy kit szeretnének lelkipásztoruknak. Az illetőnek, aki engem ez ügyben megkeresett, elmondtam, hogy tulajdonképpen nem szeretném átvenni a gyülekezetet. Akkor már pásztoroltam egy kisebb gyülekezetet, és nagyon szerettem ott szolgálni az embereket. A szívem mélyén azonban mégis azt éreztem, hogy Isten azt szeretné, ha átvenném ezt a másik gyülekezetet, és odamennék szolgálni, csak én próbáltam erről tudomást nem venni. Nem igazán akartam Chino környékén lakni, ahol ez a gyülekezet volt Arizonában, nagyon jól éreztem magam azon a helyen, ahol akkor szolgáltam.

Elérkezett tehát a szavazás ideje, és újra felkeresett ugyanaz az illető, aki először megkeresett, és azt kérdezte tőlem, hogy beleegyeznék-e abba, hogy az én nevem is szerepeljen a szavazólistán, hogy rám is szavazhassanak a gyülekezet tagjai a lelkipásztorválasztás során. Erre azt válaszoltam, hogy jó, rendben van, de ha engem szavaznak meg lelkipásztornak, nem garantálom, hogy el is megyek. Ő ebbe beleegyezett, és végül ennyiben maradtunk. Ekkor megmondtam a feleségemnek, hogy ha az első körben a gyülekezet tagjai egyöntetűen rám szavaznak, akkor ebből tudni fogjuk, hogy ez Isten akarata. Mert úgy gondoltam, hogy annak, hogy egyöntetűen rám szavaznak meglehetősen kicsi a valószínűsége. Bár én - hangsúlyozom - nem akartam menni, mégis éreztem, hogy Isten azt mondja, menjek oda szolgálni.

Ekkor felhívtak a gyülekezetből, és azt mondták, hogy az első körben a szavazatok alapján egyhangúlag rám szavazott a gyülekezet. Azt szeretnék, ha én pásztorolnám őket. Erre én csak annyit mondtam, hogy: „Biztosak Önök abban, hogy egyöntetűen rám szavazott mindenki?” Majd a feleségemhez fordultam, és azt mondtam: „Hát most mit tegyünk?” Ő pedig csak annyit válaszolt: „Hát menjünk.” Úgyhogy összecsomagoltunk, és eldöntöttük, hogy megyünk.

A gyülekezet egyik hölgytagja azonban nagyon komoly kampányba fogott ellenünk. Megpróbálta az embereket egy csoportba tömöríteni, hogy támogassák azt a lelkipásztort, akinek távoznia kellett az erkölcsstelen tettei miatt. Ez a hölgy valahogy megpróbálta megakadályozni a mi érkezésünket. Elkezdett ellenünk szervezkedni a gyülekezetben, felhívogatott embereket. Már ki volt tűzve a dátum, hogy melyik vasárnap kezdek el tanítani a gyülekezetben, és nagyon érdekes, hogy ezt a vasárnapot megelőző szerdán ezt a hölgyet

elütötte egy autó, és meghalt. Valóban nagyon érdekes. Úgy érzem, hogy nagyon hasonló volt ez az eset ahhoz, amiről itt Pál ír.

Isten nagyon szigorúan jár el, ha gyülekezete érdekei ezt diktálják. Bizony több esetben is történtek hasonló dolgok. Ezzel nem azt szeretném mondani, hogy olyan vagyok, mint Pál, vagy hogy különleges vagyok. Csak azt szeretném ezzel mondani, hogy Isten munkája Isten kezében van, és bizony veszélyes vizekre evez az, aki Isten munkája ellen tesz. Nekem ez eszembe sem jutna. Bizony több hasonló történetet is elmesélhetnék most. Nagyon veszélyes vizekre evez tehát az, aki kezét emel Isten munkájára. Ezt Pál is jól tudta. Ezért figyelmezteti a korinthusiakat.

2 Korinthus 13.1: *Most harmadszor megyek hozzátok: „Két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást!”*

2. *Előre megmondtam, most is előre mondom, mint másodszori otllétemkor, és most távollétemben is azoknak, akik előzőleg vétkeztek, de a többieknek is: ha még egyszer elmegyek, nem leszek kíméletes;*

3. *minthogy annak bizonyítékát keresitek, hogy általam valóban az a Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlén, hanem hatalmas közöttetek.*

4. *Mert ha meg is feszítettett erőtlenségből, él az Isten hatalmából, és ha mi erőtlének vagyunk is őbenne, élni fogunk vele együtt az Isten hatalmából közöttetek.*

5. *Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?!*

Pál figyelmezteti őket, hogy, amikor meglátogatja őket, nem lesz kíméletes. Azt írja nekik, hogy Isten Szentlelkének hatalmával látogatja meg őket, és igenis foglalkozni fog azokkal a dolgokkal, amelyek a korinthusi gyülekezetet beszennyezik. Ezért mondja Pál, hogy tegyétek próbára önmagatokat, tartsatok önvizsgálatot, hogy igazán hisztek-e, mert nagyon komoly dolgok ezek. Emlékezzünk csak vissza az Apcsel 13-ra, amikor Pál Ciprus szigetén járt, és a sziget helytartójának, Szergiusz Paulusznak tett bizonyosságot Jézus Krisztusról. Élt ott a szigeten egy Elimás nevű varázsló is, aki szembeszállt Pálékkal és igyekezett eltéríteni a helytartót a hitétől. Erre Pál odafordult a varázslóhoz és azt mondta neki a 10-es versben: *„Te mindenféle csalással és gonossággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az ÚR egyenes útjait? 11. Most íme, az ÚR keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!”* És a varázsló valóban megvakult, és mindenki ámult azon, amit láttak.

Pál arra figyelmezteti a korinthusiakat, hogy amikor meglátogatja őket, hatalommal jön majd hozzájuk, Krisztus hatalmával. Krisztus, aki megfeszített erőtlenségből, de él az Isten hatalmából. És Pál azt mondja, hogy gyenge ugyan, de Krisztus hatalmával jön majd hozzájuk. Pál tehát arra buzdítja őket, hogy tegyék önmagukat próbára, hogy igazán hisznek-e. Azt tanácsolja nekik, hogy: „Önmagatokat vizsgáljátok meg!”

5-ös vers második fele: *Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok.*

6. *De remélem, felismeritek, hogy mi viszont kipróbáltuk vagyunk.*

7. *Imádkozunk az Istenhez, hogy semmi rosszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi kipróbálatlanok mutatkozzunk, hanem azért, hogy a jót tegyétek, mi pedig mintha nem volnánk kipróbáltak.*

8. *Mert semmit nem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.*

9. *Mert örülünk, ha mi erőtlenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Könyörgünk a ti épülésetekért.*

Pál azt mondja, hogy arra vágyik, hogy ők épüljenek és tökéletesedjenek. Ez csodálatos. Egyesek a korinthusi gyülekezetben Pál ellen fordultak, sok fejfájást okoztak neki távollétében, és Pálnak mégis ez van a szívében irántuk: szeretné, ha épülnének az Úrban. Erre vágyik Pál. Ezért írja, hogy: *örülünk, ha mi erőtlenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok.*

10. *Azért írom ezeket távollétemben, hogy ottlétemkor ne kelljen keményen bánnom veletek aszerint a hatalom szerint, amelyet az Úr nekem építésre, és nem rombolásra adott.*

Pál azt mondja a korinthusiaknak, hogy nem rombolni akar, hanem építeni akarja őket.

11. *Végül, testvéreim, örüljétek, állítsátok helyre a jó rendet magatok között,*

Ha szó szerint fordítanánk a görög eredetiben itt szereplő kifejezést, akkor azt kéne mondanunk, hogy: *váljatok érettekké, vagyis nőjétek föl!*

11-es vers második fele: *fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljétek békességben. Akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.*

Így bátorítja Pál a korinthusiakat.

12. *Köszöntsétek egymást szent csókkal;*

Egyes országokban a gyülekezetekben ezt a szokást napjainkban is gyakorolják. Például Olaszországban még a férfiak is két puszival köszöntik egymást. Ez nagyszerű, bár nekem nagyon nehéz, hiszen Amerikában ritkán köszöntjük egymást puszival.

Tehát: *Köszöntsétek egymást szent csókkal; köszöntenek titeket a szentek mind.*

13. *Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!*

Vegyük észre, hogy ebben az utolsó mondatban Pál összekapcsolja az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Azt mondja: *Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!*